

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 71

гр. гр.Несебър, 25.03.2022 г.

РАЙОНЕН СЪД – НЕСЕБЪР, VI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и пети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Валери Вл. Събев

като разгледа докладваното от Валери Вл. Събев Частно наказателно дело № 20222150200164 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 485 – чл. 490 от НПК вр. чл. 267 от Договора за функциониране на Европейския съюз (ДФЕС).

СТРАНИ в главното производство:

Обвинител: Районна прокуратура Бургас, ТО Несебър;

Подсъдимото лице: РОБЕРТ-ДИМИТРУ КРАЧУН /ROBERT-DIMITRU CRACIUN/, лична карта серия SB №732752, изд.на 09.11.2015 г. вал. до 05.11.2022 г., роден на 05.11.1997 г. в гр. Сибиу, Република Румъния, с постоянен адрес: Република Румъния, гр.Сибиу, ул. „Ландсхут“ №8, румънец, румънски гражданин, неженен, осъждан, студент;

Защитник – адв. Галина Колева при Адвокатска колегия Бургас, с адрес в гр. Бургас, ул. „Шейново“ № 19, ет. 1.

Настоящият съдебен състав, възползвайки се от правомощията си по чл. 485 НПК вр. чл. 267 от ДФЕС намира, че следва да бъде отправено запитване до Съда на Европейския съюз във връзка с тълкуване на разпоредби от правото на Европейския съюз, свързани с наказателноправни въпроси, които са от значение за правилното решаване на настоящото дело. Съображенията за това са следните:

I. Описание на фактите по делото:

С наказателна присъда № 137 от 03.04.2019г. по дело № 6168/328/2018г. на съд в Турла, окончателно потвърдена с влязъл в сила съдебен акт на 24.06.2019г. от Апелативен съд Клуж, РОБЕРТ-ДИМИТРУ КРАЧУН /ROBERT-DIMITRU CRACIUN/ е осъден на 1 година и 6 месеца Лишаване от свобода за престъпление по чл. 336, ал. 1 от действащия в Република Румъния НК, изпълнението на което е отложено за изпитателен срок от 2 години.

В рамките на изпитателния срок – на 01.09.2020г., РОБЕРТ-ДИМИТРУ КРАЧУН /ROBERT-DIMITRU CRACIUN/, е извършил престъпление по 343б, ал. 1 от НК на Република България, а именно: на 01.09.2020 г., около 02:04 часа, в гр. Несебър, до градски стадион в посока към к.к. Слънчев бряг, управлявал моторно превозно средство- лек автомобил марка «Дачия» с рег. № SB-97- WXW, с концентрация на алкохол в кръвта си над 1,2 на хиляда, а именно 2,29 /две

цяло двадесет и девет/ на хиляда, установено по надлежния ред с техническо средство „Дрегер 7510 Алкотест“ с фабр. № ARDN 0053. За това престъпление с влязло в сила на 09.03.2022г. определение за одобряване на споразумение по НОХД № 1032/2021г. по описа на Районен съд Несебър на Крачун са наложени наказания: ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от 3 /ТРИ/ МЕСЕЦА, което на основание чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗИНЗС да се изтърпи при първоначален ОБЩ режим, ГЛОБА в размер на 150.00 лв. и ЛИШАВАНЕ, на основание чл.343г, вр. с чл.343б, ал.1, вр. с чл.37, ал.1, т.7 от НК, от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от 12 месеца.

От прокурор при РП Бургас, ТО Несебър, е внесено предложение по чл. 68, ал. 1 от НК за привеждане в изпълнение на наказанието от 1 година и 6 месеца Лишаване от свобода, наложено по делото на Апелативен съд Клуж, тъй като деянието по НОХД № 1032/2021г. по описа на Районен съд Несебър е извършено в изпитателния срок на условното осъждане на Апелативен съд Клуж.

II. Приложимо национално право:

НАКАЗАТЕЛЕН КОДЕКС

Обн., ДВ, бр. 26 от 2.04.1968 г., в сила от 1.05.1968 г., попр., бр. 29 от 12.04.1968 г., изм., бр. 92 от 28.11.1969 г., изм. и доп., бр. 26 от 30.03.1973 г., доп., бр. 27 от 3.04.1973 г., изм., бр. 89 от 15.11.1974 г., в сила от 1.03.1975 г., изм. и доп., бр. 95 от 12.12.1975 г., изм., бр. 3 от 11.01.1977 г., доп., бр. 54 от 11.07.1978 г., бр. 89 от 9.11.1979 г., изм. и доп., бр. 28 от 9.04.1982 г., в сила от 1.07.1982 г., попр., бр. 31 от 20.04.1982 г., доп., бр. 44 от 5.06.1984 г., изм. и доп., бр. 41 от 28.05.1985 г., доп., бр. 79 от 11.10.1985 г., попр., бр. 80 от 15.10.1985 г., изм. и доп., бр. 89 от 18.11.1986 г., попр., бр. 90 от 21.11.1986 г., изм., бр. 37 от 16.05.1989 г., в сила от 16.05.1989 г., бр. 91 от 24.11.1989 г., в сила от 24.11.1989 г., бр. 99 от 22.12.1989 г., в сила от 22.12.1989 г., доп., бр. 10 от 2.02.1990 г., изм., бр. 31 от 17.04.1990 г., изм. и доп., бр. 81 от 9.10.1990 г., в сила от 9.10.1990 г., бр. 1 от 4.01.1991 г., бр. 86 от 18.10.1991 г., попр., бр. 90 от 1.11.1991 г., изм., бр. 105 от 19.12.1991 г., доп., бр. 54 от 3.07.1992 г., в сила от 3.07.1992 г., изм. и доп., бр. 10 от 5.02.1993 г., бр. 50 от 1.06.1995 г.; Решение № 19 от 12.10.1995 г. на Конституционния съд на РБ - бр. 97 от 3.11.1995 г.; доп., бр. 102 от 21.11.1995 г., в сила от 21.01.1996 г., изм. и доп., бр. 107 от 17.12.1996 г., бр. 62 от 5.08.1997 г., изм., бр. 85 от 26.09.1997 г.; Решение № 19 от 21.11.1997 г. на Конституционния съд на РБ - бр. 120 от 16.12.1997 г.; доп., бр. 83 от 21.07.1998 г., изм. и доп., бр. 85 от 24.07.1998 г., доп., бр. 132 от 10.11.1998 г., в сила от 1.01.1999 г., изм., бр. 133 от 11.11.1998 г., изм. и доп., бр. 153 от 23.12.1998 г., бр. 7 от 26.01.1999 г., изм., бр. 51 от 4.06.1999 г., бр. 81 от 14.09.1999 г., в сила от 15.12.1999 г., изм. и доп., бр. 21 от 17.03.2000 г., бр. 51 от 23.06.2000 г.; Решение № 14 от 23.11.2000 г. на Конституционния съд на РБ - бр. 98 от 1.12.2000 г.; доп., бр. 41 от 24.04.2001 г., изм., бр. 101 от 23.11.2001 г., бр. 45 от 30.04.2002 г., изм. и доп., бр. 92 от 27.09.2002 г., бр. 26 от 30.03.2004 г., бр. 103 от 23.11.2004 г., в сила от 1.01.2005 г., бр. 24 от 22.03.2005 г., бр. 43 от 20.05.2005 г., в сила от 1.09.2005 г., изм., бр. 76 от 20.09.2005 г., в сила от 1.01.2007 г., изм. и доп., бр. 86 от 28.10.2005 г., в сила от 29.04.2006 г., бр. 88 от 4.11.2005 г., изм., бр. 59 от 21.07.2006 г., в сила от 1.01.2007 г., изм. и доп., бр. 75 от 12.09.2006 г., в сила от 13.10.2006 г., бр. 102 от 19.12.2006 г., бр. 38 от 11.05.2007 г., бр. 57 от 13.07.2007 г., в сила от 13.07.2007 г., изм., бр. 64 от 7.08.2007 г., доп., бр. 85 от 23.10.2007 г., в сила от 23.10.2007 г., изм., бр. 89 от 6.11.2007 г., доп., бр. 94 от 16.11.2007 г., изм. и доп., бр. 19 от 22.02.2008 г., изм., бр. 67 от 29.07.2008 г., бр. 102 от 28.11.2008 г., бр. 12 от 13.02.2009 г., в сила от 1.01.2010 г. (*) - изм., бр. 32 от 28.04.2009 г., доп., бр. 23 от 27.03.2009 г., в сила от 1.11.2009 г., изм. и доп., бр. 27 от

10.04.2009 г., доп., бр. 47 от 23.06.2009 г., в сила от 1.10.2009 г., изм., бр. 80 от 9.10.2009 г., бр. 93 от 24.11.2009 г., в сила от 25.12.2009 г., бр. 102 от 22.12.2009 г., в сила от 22.12.2009 г., изм. и доп., бр. 26 от 6.04.2010 г., доп., бр. 32 от 27.04.2010 г., в сила от 28.05.2010 г., изм. и доп., бр. 33 от 26.04.2011 г., в сила от 27.05.2011 г., бр. 60 от 5.08.2011 г., доп., бр. 19 от 6.03.2012 г., изм. и доп., бр. 20 от 9.03.2012 г., в сила от 10.06.2012 г., бр. 60 от 7.08.2012 г., в сила от 8.09.2012 г., изм., бр. 17 от 21.02.2013 г., доп., бр. 61 от 9.07.2013 г., изм. и доп., бр. 84 от 27.09.2013 г., бр. 19 от 5.03.2014 г., в сила от 5.03.2014 г., изм., бр. 53 от 27.06.2014 г., доп., бр. 107 от 24.12.2014 г., в сила от 1.01.2015 г., изм., бр. 14 от 20.02.2015 г., изм. и доп., бр. 24 от 31.03.2015 г., в сила от 31.03.2015 г., доп., бр. 41 от 5.06.2015 г., в сила от 6.07.2015 г., изм. и доп., бр. 74 от 26.09.2015 г., изм., бр. 79 от 13.10.2015 г., в сила от 1.11.2015 г., доп., бр. 102 от 29.12.2015 г., в сила от 1.01.2016 г., изм., бр. 32 от 22.04.2016 г., доп., бр. 47 от 21.06.2016 г.; изм. с Решение № 12 от 13.10.2016 г. на Конституционния съд на РБ - бр. 83 от 21.10.2016 г.; изм. и доп., бр. 95 от 29.11.2016 г., изм., бр. 13 от 7.02.2017 г., в сила от 7.02.2017 г., доп., бр. 54 от 5.07.2017 г., изм., бр. 85 от 24.10.2017 г., изм. и доп., бр. 101 от 19.12.2017 г., изм., бр. 55 от 3.07.2018 г., доп., бр. 1 от 3.01.2019 г., изм. и доп., бр. 7 от 22.01.2019 г., бр. 16 от 22.02.2019 г., бр. 83 от 22.10.2019 г., изм., бр. 13 от 14.02.2020 г., в сила от 14.02.2020 г., изм. и доп., бр. 23 от 14.03.2020 г., бр. 28 от 24.03.2020 г., в сила от 24.03.2020 г., доп., бр. 88 от 13.10.2020 г., изм. и доп., бр. 103 от 4.12.2020 г., доп., бр. 108 от 22.12.2020 г., изм., бр. 9 от 2.02.2021 г., в сила от 6.02.2021 г., Решение № 12 от 30.09.2021 г. на Конституционния съд на РБ - бр. 84 от 8.10.2021 г.

Чл. 8. (1) (Предишен текст на чл. 8 - ДВ, бр. 33 от 2011 г., в сила от 27.05.2011 г.) Присъдата на чужд съд за престъпление, за което се прилага българският Наказателен кодекс, се взема предвид в случаите, установени с международно съглашение, в което участва Република България.

(2) (Нова - ДВ, бр. 33 от 2011 г., в сила от 27.05.2011 г.) Влязла в сила присъда, постановена в друга държава - членка на Европейския съюз, за деяние, което съставлява престъпление по българския Наказателен кодекс, се взема предвид във всяко наказателно производство, което се провежда срещу същото лице в Република България.

Раздел I.

Условно осъждане

Чл. 66. (1) (Изм. - ДВ, бр. 28 от 1982 г., в сила от 01.07.1982 г., попр. бр. 31 от 1982 г., изм. - ДВ, бр. 92 от 2002 г., в сила от 01.01.2005 г., изм. относно влизането в сила - ДВ, бр. 26 от 2004 г., в сила от 01.01.2004 г.) Когато съдът налага наказание лишаване от свобода до три години, той може да отложи изпълнението на наложеното наказание за срок от три до пет години, ако лицето не е осъждано на лишаване от свобода за престъпление от общ характер и ако съдът намери, че за постигане целите на наказанието и преди всичко за поправянето на осъдения не е наложително да изтърпи наказанието.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 92 от 2002 г., в сила от 01.01.2005 г., изм. относно влизането в сила - ДВ, бр. 26 от 2004 г., в сила от 01.01.2004 г.) Изпитателният срок не може да надминава срока на наложеното наказание лишаване от свобода с повече от три години.

(3) (Отм. - ДВ, бр. 92 от 2002 г., в сила от 01.01.2005 г., изм. относно влизането в сила - ДВ, бр. 26 от 2004 г., в сила от 01.01.2004 г.)

(4) (Нова - ДВ, бр. 28 от 1982 г., в сила от 01.07.1982 г., доп. - ДВ, бр. 75 от 2006 г., в сила от 13.10.2006 г.) През изпитателния срок осъденият е длъжен да работи или да учи, освен ако е задължен да се лекува.

Чл. 68. (1) Ако до изтичане на определения от съда изпитателен срок осъденият извърши друго умишлено престъпление от общ характер, за което, макар и след този срок, му бъде наложено наказание лишаване от свобода, той изтърпява и отложеното наказание.

(2) Ако при условията на ал. 1 осъденият извърши непредпазливо престъпление, съдът може да постанови отложеното наказание да не бъде изтърпяно или да бъде изтърпяно изцяло или отчасти.

(3) (Изм. - ДВ, бр. 28 от 1982 г., в сила от 01.07.1982 г., изм. - ДВ, бр. 92 от 2002 г., в сила от 01.01.2005 г., изм. относно влизането в сила - ДВ, бр. 26 от 2004 г., в сила от 01.01.2004 г., изм. - ДВ, бр. 103 от 2004 г., в сила от 01.01.2005 г.) Ако условно осъденият не изпълнява без основателна причина някоя от определените му по реда на чл. 67, ал. 3 пробационни мерки, съдът може по предложение на пробационния съвет да я замени с друга или да постанови да изтърпи изцяло или отчасти отложеното наказание лишаване от свобода.

(4) (Нова - ДВ, бр. 75 от 2006 г., в сила от 13.10.2006 г.) Ако условно осъденият без основателна причина прекъсне лечението, съдът постановява да изтърпи изцяло отложеното наказание лишаване от свобода.

(5) (Изм. - ДВ, бр. 28 от 1982 г., в сила от 01.07.1982 г., предишна ал. 4 - ДВ, бр. 75 от 2006 г., в сила от 13.10.2006 г.) Извън случаите по предходните алинеи отложеното наказание не се изтърпява.

Чл. 343б. (Нов - ДВ, бр. 28 от 1982 г., в сила от 01.07.1982 г., изм. - ДВ, бр. 50 от 1995 г.) (1) (Изм. - ДВ, бр. 74 от 2015 г.) Който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта си над 1,2 на хиляда, установено по надлежния ред, се наказва с лишаване от свобода от една до три години и с глоба от двеста до хиляда лева.

НАКАЗАТЕЛНО-ПРОЦЕСУАЛЕН КОДЕКС

Обн., ДВ, бр. 86 от 28.10.2005 г., в сила от 29.04.2006 г., изм., бр. 46 от 12.06.2007 г., в сила от 1.01.2008 г., изм. и доп., бр. 109 от 20.12.2007 г., в сила от 1.01.2008 г., изм., бр. 69 от 5.08.2008 г., изм. и доп., бр. 109 от 23.12.2008 г., изм., бр. 12 от 13.02.2009 г., в сила от 1.01.2010 г. (*) - изм., бр. 32 от 28.04.2009 г., изм. и доп., бр. 27 от 10.04.2009 г., доп., бр. 33 от 30.04.2009 г., изм. и доп., бр. 15 от 23.02.2010 г., бр. 32 от 27.04.2010 г., в сила от 28.05.2010 г., изм., бр. 101 от 28.12.2010 г., изм. и доп., бр. 13 от 11.02.2011 г., в сила от 1.01.2012 г., изм., бр. 33 от 26.04.2011 г., в сила от 27.05.2011 г., доп., бр. 60 от 5.08.2011 г., изм., бр. 61 от 9.08.2011 г., изм. и доп., бр. 93 от 25.11.2011 г.; изм. с Решение № 10 от 15.11.2011 г. на Конституционния съд на РБ - бр. 93 от 25.11.2011 г.; доп., бр. 19 от 6.03.2012 г., в сила от 6.03.2012 г., изм., бр. 20 от 9.03.2012 г., в сила от 10.06.2012 г., изм. и доп., бр. 25 от 27.03.2012 г., в сила от 28.04.2012 г., доп., бр. 60 от 7.08.2012 г., в сила от 8.09.2012 г., бр. 17 от 21.02.2013 г., бр. 52 от 14.06.2013 г., в сила от 14.06.2013 г., изм. и доп., бр. 70 от 9.08.2013 г., в сила от 9.08.2013 г., бр. 71 от 13.08.2013 г., бр. 21 от 8.03.2014 г., бр. 14 от 20.02.2015 г., бр. 24 от 31.03.2015 г., в сила от 31.03.2015 г., бр. 41 от 5.06.2015 г., в сила от 6.07.2015 г., бр. 42 от 9.06.2015 г., доп., бр. 60 от 7.08.2015 г., изм. и доп., бр. 74 от 26.09.2015 г., изм., бр. 79 от 13.10.2015 г., в сила от 1.11.2015 г., бр. 32 от 22.04.2016 г., изм. и доп., бр. 39 от

26.05.2016 г., в сила от 26.05.2016 г., бр. 62 от 9.08.2016 г., в сила от 9.08.2016 г., доп., бр. 81 от 14.10.2016 г., в сила от 14.10.2016 г., бр. 95 от 29.11.2016 г., изм. и доп., бр. 13 от 7.02.2017 г., в сила от 7.02.2017 г., бр. 63 от 4.08.2017 г., в сила от 5.11.2017 г., доп., бр. 101 от 19.12.2017 г., изм. и доп., бр. 7 от 19.01.2018 г., бр. 44 от 29.05.2018 г.; изм. с Решение № 14 от 9.10.2018 г. на Конституционния съд на РБ - бр. 87 от 19.10.2018 г.; изм. и доп., бр. 96 от 20.11.2018 г., бр. 7 от 22.01.2019 г., доп., бр. 16 от 22.02.2019 г., бр. 83 от 22.10.2019 г., изм. и доп., бр. 98 от 17.11.2020 г., бр. 103 от 4.12.2020 г., бр. 110 от 29.12.2020 г., в сила от 30.06.2021 г., изм., бр. 9 от 2.02.2021 г., в сила от 6.02.2021 г., доп., бр. 16 от 23.02.2021 г., изм., бр. 20 от 9.03.2021 г.; Решение № 7 от 11.05.2021 г. на Конституционния съд на РБ - бр. 41 от 18.05.2021 г., изм., бр. 80 от 24.09.2021 г.; Решение № 13 от 5.10.2021 г. на Конституционния съд на РБ - бр. 85 от 12.10.2021 г.

Въпроси, по които съдът може да се произнесе и с определение

Чл. 306. (1) Съдът може да се произнесе и с определение по въпросите относно:

1. определяне на общо наказание на основание чл. 25, 27 и прилагането на чл. 53 от Наказателния кодекс;

2. (доп. - ДВ, бр. 27 от 2009 г., в сила от 01.06.2009 г., изм. - ДВ, бр. 13 от 2017 г., в сила от 07.02.2017 г.) първоначалния режим на изтърпяване на наказанието лишаване от свобода, когато е пропуснал да направи това с присъдата;

3. (доп. - ДВ, бр. 32 от 2010 г., в сила от 28.05.2010 г.) налице ли са условията по чл. 68, 69, 69а и чл. 70, ал. 7 от Наказателния кодекс и какво наказание следва да изтърпи подсъдимият; Първоинстанционният съд, постановил условното наказание лишаване от свобода, се произнася за прилагането на чл. 68, ал. 3 от Наказателния кодекс, а окръжният съд, постановил условното предсрочно освобождаване от изтърпяване на наказанието лишаване от свобода - за прилагането на чл. 70, ал. 7, изречение първо, предложение второ от Наказателния кодекс;

4. веществените доказателства и разноските по делото.

(2) В случаите по ал. 1, т. 1 - 3 съдът се произнася в съдебно заседание с призоваване на осъдения.

(3) Определението по ал. 1, т. 1 - 3 може да се обжалва и протестира по реда на глава двадесет и първа, а по ал. 1, т. 4 - по реда на глава двадесет и втора.

Споразумение за решаване на делото в досъдебното производство

Чл. 381. (1) След приключване на разследването по предложение на прокурора или на защитника може да бъде изготвено споразумение между тях за решаване на делото. Когато обвиняемият не е упълномощил защитник, по искане на прокурора съдия от съответния първоинстанционен съд му назначава защитник, с когото прокурорът обсъжда споразумението.

(2) (Доп. - ДВ, бр. 60 от 2012 г., в сила от 08.09.2012 г.) Споразумение не се допуска за тежки умишлени престъпления по глава първа, глава втора, раздели I и VIII, глава осма, раздел IV, глава единадесета, раздел V, глава дванадесета, глава тринадесета, раздели VI и VII и по глава четиринадесета от особената част на Наказателния кодекс. Споразумение не се допуска и за всяко друго престъпление, с което е причинена смърт.

(3) Когато с престъплението са причинени имуществени вреди, споразумението се допуска след тяхното възстановяване или обезпечаване.

(4) Със споразумението може да се определи наказание при условията на чл. 55 от Наказателния кодекс и без да са налице изключителни или многобройни смекчавачи отговорността обстоятелства.

(5) Споразумението се изготвя в писмена форма и съдържа съгласие по следните въпроси:

1. има ли извършено деяние, извършено ли е то от обвиняемия и извършено ли е виновно, съставлява ли деянието престъпление и правната му квалификация;

2. какъв да бъде видът и размерът на наказанието;

3. (доп. - ДВ, бр. 27 от 2009 г., в сила от 01.06.2009 г., изм. - ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 05.11.2017 г.) какъв да бъде първоначалният режим на изтърпяване на наказанието лишаване от свобода, когато не се прилага чл. 66 от Наказателния кодекс;

4. на кого да се възложи възпитателната работа в случаите на условно осъждане;

5. каква възпитателна мярка да се наложи на непълнолетния обвиняем в случаите по чл. 64, ал. 1 от Наказателния кодекс;

6. какво да стане с веществените доказателства, когато не са необходими за нуждите на наказателното производство по отношение на други лица или други престъпления, и на кого да се възложат разноските по делото.

(6) Споразумението се подписва от прокурора и защитника. Обвиняемият подписва споразумението, ако е съгласен с него, след като декларира, че се отказва от съдебно разглеждане на делото по общия ред.

(7) Когато производството е срещу няколко лица или за няколко престъпления, споразумение може да бъде постигнато за някои от лицата или за някои от престъпленията.

(8) (Изм. - ДВ, бр. 93 от 2011 г.) Ако с едно деяние обвиняемият е извършил няколко престъпления или ако един обвиняем е извършил няколко отделни престъпления, със споразумението се прилага само чл. 23 от Наказателния кодекс.

Произнасяне по споразумението от съда

Чл. 382. (1) Споразумението се внася от прокурора в съответния първоинстанционен съд незабавно след изготвянето му заедно с делото.

(2) Съдът насрочва делото в седемдневен срок от постъпването му и го разглежда еднолично.

(3) В съдебното заседание участват прокурорът, защитникът и обвиняемият.

(4) Съдът запитва обвиняемия разбира ли обвинението, признава ли се за виновен, разбира ли последиците от споразумението, съгласен ли е с тях и доброволно ли е подписал споразумението.

(5) Съдът може да предлага промени в споразумението, които се обсъждат с прокурора и защитника. Последен се изслушва обвиняемият.

(6) В съдебния протокол се вписва съдържанието на окончателното споразумение, което се подписва от прокурора, защитника и обвиняемия.

(7) Съдът одобрява споразумението, когато не противоречи на закона и морала.

(8) Когато съдът не одобри споразумението, той връща делото на прокурора. В този случай самопризнанието на обвиняемия, направено по реда на ал. 4, няма доказателствена стойност.

(9) Определението на съда е окончателно.

(10) За определението по ал. 7 се съобщава на пострадалия или неговите наследници с указание, че могат да предявят граждански иск за неимуществени вреди пред гражданския съд.

Последици от решаване на делото със споразумение

Чл. 383. (1) Одобреното от съда споразумение за решаване на делото има последиците на влязла в сила присъда.

(2) (Нова - ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 05.11.2017 г.) Съдът определя общо наказание на основание чл. 25 и 27 от Наказателния кодекс и се произнася по прилагането на чл. 53 от Наказателния кодекс по реда на чл. 306, ал. 1, т. 1.

(3) (Предишна ал. 2 - ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 05.11.2017 г.) Когато споразумението е за деяние, извършено при условията на чл. 68, ал. 1 от Наказателния кодекс, съдът се произнася и относно изтърпяването на отложеното наказание по реда на чл. 306, ал. 1, т. 3.

(4) (Предишна ал. 3 - ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 05.11.2017 г.) Когато споразумението е за деяние, извършено при условията на чл. 68, ал. 2 от Наказателния кодекс, отложеното наказание не се изтърпява.

III. Разпоредби от правото на Европейския съюз, чието тълкуване е предмет на запитването:

РАМКОВО РЕШЕНИЕ 2008/675/ПВР НА СЪВЕТА от 24 юли 2008 година за вземане предвид присъдите, постановени в държавите-членки на Европейския съюз в хода на новообразувани наказателни производства

Член 1

Предмет

1. Целта на настоящото рамково решение е да определи условията, при които в хода на наказателно производство в държава-членка срещу дадено лице се вземат под внимание предишните присъди, постановени срещу същото това лице за различни деяния в други държави-членки.

2. Настоящото рамково решение няма за последици промяна на задължението за спазване на основните права и основните правни принципи, съдържащи се в член 6 от Договора.

Член 2

Дефиниции

По смисъла на настоящото рамково решение „присъда“ означава окончателно решение, издадено от наказателен съд, което установява вина за престъпление.

Член 3

Вземане под внимание в хода на новообразувано наказателно производство на присъда, постановена в друга държава-членка

1. Всяка държава-членка следва да гарантира, че в хода на наказателно производство срещу дадено лице се вземат под внимание предишни присъди, постановени срещу същото това лице за различни деяния в други държави-членки, за които е получена информация по приложимите инструменти за взаимна правна помощ или при обмен на информация от криминални досиета, доколкото се вземат под внимание и се признават съответните правни последици на предишни национални присъди съгласно националното законодателство.

2. Параграф 1 се отнася до досъдебната фаза, до съдебното производство и до времето на изпълнение на присъдата, особено във връзка с приложимите процедурни правила, включително правилата, свързани с налагане на временна мярка за неотклонение, определяне на престъплението, вида и тежестта на присъдата, както и правилата за изпълнение на решението.

3. Вземането предвид на постановени в други държави-членки предишни присъди, както е предвидено в параграф 1, няма за последици намеса, отмяна или преразглеждане на предишни присъди или на каквото и да е друго решение, свързано с изпълнението им от държавата, провеждаща новообразуваното производство.

4. Съгласно параграф 3 параграф 1 не се прилага, доколкото предишната присъда е национална присъда на държавата-членка, извършваща новообразуваното производство, и вземането предвид на предишната присъда според националното право на тази държава-членка би имало за последици намеса, отхвърляне или преразглеждане на предишната присъда или на каквото и да е решение, свързано с изпълнението ѝ.

5. Ако престъплението, заради което се провежда новото производство, е извършено преди налагането или окончателното изпълнение на предишната присъда, параграфи 1 и 2 нямат за последици задължение за държавите-членки да прилагат националните си правила при налагане на присъди, чието прилагане като такива към чуждестранни присъди би имало за последици ограничаването на съдията при определяне на присъдата в новообразуваното производство.

IV. Относитима съдебна практика:

На Съда на Европейския съюз:

Решение по дело C-221/19 от 15.04.2021г., ECLI identifier: ECLI:EU:C:2021:278

Решение по дело C-171/16 от 21.09.2017г., Идентификатор ECLI: ECLI:EU:C:2017:710;

Решение по дело C-390/16 от 05.07.2018г.; Идентификатор ECLI: ECLI:EU:C:2018:532;

На Върховния касационен съд на Република България:

Решение № 174 от 02.01.2019г. по н.д. № 629/2018г. по описа на III н.о. на ВКС;

Решение № 7 от 26.02.2021г. по н.д. № 891/2020г. по описа на II н.о. на ВКС.

V. Причините, поради които настоящият съдебен състав смята, че исканото преюдициално заключение е от значение за правилното решаване на делото:

С РАМКОВО РЕШЕНИЕ 2008/675/ПВР НА СЪВЕТА от 24 юли 2008 година за вземане

предвид присъдите, постановени в държавите-членки на Европейския съюз в хода на новообразувани наказателни производства е въведен принципът, че следва да се определят условията, при които в хода на наказателно производство в държава-членка срещу дадено лице се вземат под внимание предишните присъди, постановени срещу същото това лице за различни деяния в други държави-членки. В българското законодателство принципите в посоченото рамково решение са транспонирани с разпоредбата на чл. 8, ал. 2 от НК, според която влязла в сила присъда, постановена в друга държава - членка на Европейския съюз, за деяние, което съставлява престъпление по българския Наказателен кодекс, се взема предвид във всяко наказателно производство, което се провежда срещу същото лице в Република България.

Според чл. 3, пар. 1 от Рамковото решение всяка държава-членка следва да гарантира, че в хода на наказателно производство срещу дадено лице се вземат под внимание предишни присъди, постановени срещу същото това лице за различни деяния в други държави-членки, за които е получена информация по приложимите инструменти за взаимна правна помощ или при обмен на информация от криминални досиета, доколкото се вземат под внимание и се признават съответните правни последици на предишни национални присъди съгласно националното законодателство. В чл. 3, пар. 3 от Рамковото решение е предвидено, че вземането предвид на постановени в други държави-членки предишни присъди, както е предвидено в параграф 1, няма за последици намеса, отмяна или преразглеждане на предишни присъди или на каквото и да е друго решение, свързано с изпълнението им от държавата, провеждаща новообразуваното производство.

В редица свои решения Съдът на Европейския съюз е извършил тълкуване на чл. 3, пар. 3 от Рамковото решение, като с Решение по дело C-221/19 от 15.04.2021г. е прието, че член 3, параграф 3 от Рамково решение 2008/675/ПВР на Съвета от 24 юли 2008 година за вземане предвид присъдите, постановени в държавите — членки на Европейския съюз, в хода на новообразувани наказателни производства, разгледан във връзка със съображение 14 от това рамково решение, трябва да се тълкува в смисъл, че допуска постановяването на обща присъда, която обхваща не само една или няколко предишни присъди, постановени срещу заинтересованото лице в държавата членка, в която се произнася тази обща присъда, но и една или няколко постановени срещу него в друга държава членка присъди, които се изпълняват съгласно Рамково решение 2008/909, изменено с Рамково решение 2009/299, в първата държава членка, при условие че, що се отнася до тези последни присъди, в посочената обща присъда се спазват условията и ограниченията, произтичащи от член 8, параграфи 2—4, член 17, параграф 2 и член 19, параграф 2 от това рамково решение, както е изменено.

В Решение по дело C-390/16 от 05.07.2018г. е възприето, че Рамково решение 2008/675/ПВР на Съвета от 24 юли 2008 година за вземане предвид присъдите, постановени в държавите членки на Европейския съюз в хода на новообразувани наказателни производства, разглеждано в светлината на член 82 ДФЕС, трябва да се тълкува в смисъл, че за вземането под внимание в държава членка в хода на новообразувано наказателно производство срещу лице на окончателна осъдителна присъда, постановена по-рано от юрисдикция на друга държава членка срещу същото лице за различни деяния, то не допуска да се води специално производство за предварително признаване от юрисдикциите на първата държава членка като разглежданото в главното производство.

Съгласно т. 3 от Решение по дело C-171/16 от 21.09.2017г. член 3, параграф 3 от Рамково

решение 2008/675 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, която предвижда, че националният съд, сезиран с искане да определи за изтърпяване едно общо наказание лишаване от свобода, като по-специално вземе предвид наказанието, наложено с предишна присъда, постановена от съд на друга държава членка, може за целта да промени начина на изпълнение на последното наказание.

От цитираното Рамково решение и съдебните решения на Съда на Европейския съюз, с които разпоредбите му се тълкуват, може да се направи извод, че на първо място осъждането в друга държава членка следва да се вземе под внимание от държавата-членка, в която е образувано новото производство, като не е необходимо провеждане на процедура по привеждане в изпълнение. Настоящият случай е точно такъв, тъй като осъждането в Република Румъния предхожда осъждането в Република България. Видно от изисканата по предвидения ред (чрез инструментите за правна помощ) на осъденото лице с наказателна присъда № 137 от 03.04.2019г. по дело № 6168/328/2018г. на съд в Турла, окончателно потвърдена с влязъл в сила съдебен акт на 24.06.2019г. от Апелативен съд Клуж, е наложено наказание от ЕДНА ГОДИНА и ШЕСТ МЕСЕЦА Лишаване от свобода за престъпление по чл. 336, ал. 1 от действащия в Република Румъния НК, изпълнението на което е отложено за изпитателен срок от ДВЕ години (т.е. до 24.06.2021г.). От събраните чрез инструментите за правна помощ данни в рамките на досъдебното производство се установява, че деянието по чл. 336, ал. 1 от действащия в Република Румъния НК е сходно на деянието по чл. 343б, ал. 1 от НК на Република България – управление на МПС с концентрация на алкохол в кръвта. В рамките на изпитателния срок – на 01.09.2020 г., лицето е извършило в Република България престъпление по чл. 343б, ал. 1 от НК, за което с влязло в сила на 09.03.2021г. определение за одобряване на споразумение му е наложено наказание ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от 3/ТРИ/МЕСЕЦА, което на основание чл.57, ал. 1, т. 3 от ЗИНЗС да се изтърпи при първоначален ОБЩ режим. При подобни случаи чл. 68, ал. 1 от НК на Република България предвижда, че ако до изтичане на определения от съда изпитателен срок осъденият извърши друго умишлено престъпление от общ характер, за което, макар и след този срок, му бъде наложено наказание лишаване от свобода, той изтърпява и отложеното наказание.

Налага се извод, че по правилата на чл. 68, ал. 1 от НК са се реализира всички предпоставки, които предопределят привеждането в изпълнение на наказанието от ЕДНА ГОДИНА и ШЕСТ МЕСЕЦА Лишаване от свобода, наложено от Апелативен съд Клуж – преди изтичане на определения срок (пред 24.06.2021г.) осъденият е извършил друго умишлено престъпление (на 01.09.2020г. по чл. 343б, ал. 1 от НК на Република България), което е от общ характер и за което му е наложено наказание „Лишаване от свобода“ (за срок от ТРИ МЕСЕЦА). От друга страна разпоредбата на чл. 3, пар. 3 от РАМКОВО РЕШЕНИЕ 2008/675/ПВР НА СЪВЕТА въвежда изискване вземането предвид на постановени в други държави-членки предишни присъди, както е предвидено в параграф 1, да няма за последствие намеса, отмяна или преразглеждане на предишни присъди или на каквото и да е друго решение, свързано с изпълнението им от държавата, провеждаща новообразуваното производство.

Налага се извод, че от една страна настоящият съдебен състав е задължен по силата на чл. 68, ал. 1 вр. чл. 8, ал. 2 от НК да зачете последиците и да приведе в изпълнение предходно осъждане на съд в Република Румъния, а от друга страна съществува изискването на чл. 3, пар. 3 от Рамковото решение да не се извършва преразглеждане на решение, свързано с изпълнение на наказанието. Тъй като в случая не става въпрос за типично преразглеждане, а за законово задължение по чл. 68, ал. 1 от НК за привеждане в изпълнение на наказанието (т.е. съдът е

обвързан от предвидените в чл. 68, ал. 1 от НК предпоставки, а не преразглежда по свое усмотрение предходно условно осъждане с определен изпитателен срок) и тъй като до момента в Съда на Европейския съюз не са разглеждани казуси, свързани с отношението между чл. 3, пар. 3 от Рамково решение и чл. 68, ал. 1 от НК (респ. подобни норми в други законодателства) възниква необходимост от тълкуване на посочените разпоредби. Това е така, тъй като според Рамковото решение преразглеждане на режима на изпълнение на наказанието не е допустимо и подобни произнасяния на Съда на Европейския съюз са налице. Те обаче са по различни от настоящия казуси (например разглеждания с Решение по дело С-171/16 от 21.09.2017г., с което се забранява при определяне на общо наказание да се промени начина на изпълнение на наказанието, определен в друга държава членка). Както се посочи – настоящият казус е от различно естество, тъй като начинът на изпълнение на наказанието не се променя по усмотрение на съда в Република България, а е последица от императивна норма, действаща на територията на Република България – чл. 68, ал. 1 от НК, която не дава възможност на самостоятелно решение за съда, а при наличието на всички предпоставки (както е в настоящия случай) го обвързва да приведе в изпълнение наказанието, изпълнението на което е отложено със съответен изпитателен срок.

В практиката на българските съдилища този въпрос е засяган периферно, като с Решение № 174 от 02.01.2019г. по н.д. № 629/2018г. на III н.о. е посочено, че непризнаването на присъдата на чуждестранен съд е пречка единствено пред възможността за нейното изпълнение в България, но не и пред възможността да се зачетат вторичните нейни последици, каквито според закона и съдебната практика са определянето на правната квалификация на деянието по новообразуваното производство; прилагането на правилата на чл. 23-25 НК; прилагането на института на условното осъждане или **привеждането в изпълнение на наказание на осн. чл. 68 НК**; преценката за наличие на отегчаващи отговорността обстоятелства; обосноваването на опасност от укриване и/или извършване на престъпление и пр. В Решение № 7 от 26.02.2021г. по н.д. № 891/2020г. по описа на II н.о. на ВКС. е прието, че нормата на чл.8, ал.2 НПК синхронизира законодателството ни с Рамково решение 2008/675/ПВР на Съвета от 24 юли 2008 година за вземане предвид присъдите, постановени в държавите членки на Европейския съюз в хода на новообразувани наказателни производства и е относима към вземане предвид на присъди срещу същото лице, но за други деяния, постановени в различни държави (чл.3, параграф 1) - напр. с оглед приложението на чл.23, 25 НК. Посочването в тези съдебни актове обаче е примерно, без приложението на чл. 68, ал. 1 от НК да е било поставено за разглеждане пред съответните състави.

При изложеното до тук възниква въпросът: трябва ли член 3, параграф 3 от Рамково решение 2008/675 да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба като чл. 68, ал. 1 от НК, тълкувана във връзка с чл. 8, ал. 2 от НК, която предвижда, че националният съд, сезиран с искане да приведе в изпълнение наказанието, наложено с предишна присъда, постановена от съд на друга държава членка, може за целта да промени начина на изпълнение на последното наказание като постанови ефективното му изпълнение.

По изложените съображения за Районен съд Несебър правилното решаване на делото изисква тълкуване на съответните разпоредби от правото на Европейския съюз. На основание чл. 23 от Статута на съда на Европейския съюз вр. чл. 488, ал. 1 НПК настоящото производство следва да бъде спряно.

Така мотивиран и на основание, съдът

О П Р Е Д Е Л И •

СЪДЪТЪТ

ОТПРАВЯ ПРЕЮДИЦИАЛНО ЗАПИТВАНЕ ДО СЪДА НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ на основание чл. 267 ДФЕС със следния въпрос:

Трябва ли член 3, параграф 3 от **Рамково решение 2008/675/ПВР на Съвета от 24 юли 2008 година за вземане предвид присъдите, постановени в държавите-членки на Европейския съюз в хода на новообразувани наказателни производства** да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба като чл. 68, ал. 1 от НК, тълкувана във връзка с чл. 8, ал. 2 от НК, която предвижда, че националният съд, сезиран с искане да приведе в изпълнение наказанието, наложено с предишна присъда, постановена от съд на друга държава членка, може за целта да промени начина на изпълнение на последното наказание като постанови ефективното му изпълнение?

СПИРА на основание чл. 23 от Статута на съда на Европейския съюз вр. чл. 488, ал. 1 НПК производството по ЧНД по описа на Районен съд Несебър.

Препис от определението да се връчи на страните за сведение, като на осъдения да се връчи чрез неговия защитник – адв. Колева.

Определението не подлежи на обжалване.

Съдия при Районен съд – Несебър: _____